

De buitendeur slaat dicht. Harder dan nodig, maar ook niet in blinde woede dichtgesmeten. Beheerst dus. Evengoed dreunt de klap door het gebouw.

Dat was het dus. Exit Dave.

Vicky houdt met beide handen de pot van de wc vast. Een laatste golfje werkt zich onbedwingbaar naar buiten. Ze hoest en slikt. Hopelijk is alles er nu uit. Tussen dat wat zo-even nog spaghetti aglio e olio was drijven restjes rode pepertjes. Ze staat op en trekt door. Ze spoelt haar mond, gorgelt en spuugt in de wasbak. Nu de schoonmaakspullen halen. Ze dweilt en lapt en spuit om de geur te verdrijven. Dan met de mop achteruit de badkamer uit, over de vloer naar de afgeschotte hoek van het klaslokaal waar het bed staat. Ze had geprobeerd het binnen te houden, maar de kracht van het braken was sterker gebleken. Haar keel doet een beetje zeer van het heftige overgeven.

Ze leegt de emmer, spoelt hem om en gorgelt nog een keer om de zure nasmaak weg te krijgen.

In de slaaphoek ligt het dekbed op de grond. Ze haalt de hoes er vanaf en doet die met de rest van het beddengoed in de wasmachine. Even staat ze te kijken naar hoe de Bordeauxrode lakens en slopen in het sop in elkaar gedraaid worden. Het is haar zondagse beddenset. Vrijwel nieuw. Alleen gebruikt als er nachtelijk bezoek is.

Ze laat zich langs de muur tegenover de wasmachine op de grond zakken en slaat haar armen om haar knieën. Het rondtollende rode wasgoed lijkt een metafoor voor haar gedachten. De was wordt in de trommel omhoog gegooid, valt weer terug in het water en wordt weer omhoog gestuwd. Was het stom dat ze het zo ver had laten komen? Nou ja, stom... ze

had min of meer gerekend op lepeltje lepeltje in slaap vallen. Waarom was Dave afgestapt van zijn toegezegde zelfbeheersing. Alhoewel...toegezegd.. Dat had ze misschien maar al te graag begrepen uit zijn acceptatie van haar eigen terughoudendheid. Ze had hem zélf gevraagd om te blijven slapen. Het leek zo ongevaarlijk. Maar eigenlijk had ze dat niet moeten doen. Of ze had toen hij begon met zoenen al de streep moeten trekken. Zoenen in bed, dat leidt tot tongzoenen en tongzoenen leidt... bij Vicky althans, tot kokhalzen. Ze had het halfslachtig afgehouden, haar hoofd weggedraaid en hem op zijn rug geklopt. Als een judoka die aftikt bij een verwurging. Dat had hij niet begrepen. Natuurlijk niet.

Misschien was ze ook te zeer bereid geweest om te hopen dat het met Dave misschien wel zou kunnen. Dat ze bij hem niet zou hoeven overgeven. Dat ze hem niet op zo'n manier zou hoeven grieven. Omdat hij... Ja waarom eigenlijk. Hij was aardig, hij drong niet aan, ze voelde zich veilig bij hem. Was ze verliefd? Een beetje misschien. Omdat de vanzelfsprekendheid van hun samenzijn zo prettig was geweest. Samen koken, samen lachen, samen tv kijken, samen naar de kroeg, samen...

Met Dave was die vanzelfsprekendheid toch een tijdlang puur gebleven. Anderhalve maand. Niet besmeurd door ongewenste aanrakingen of verdergaande...eh... viezigheid. Ja, ze moet het toegeven. Ze vond het vies, de handen van Dave op plekken die ze liever onaangeraakt houdt. Zijn opwinding. Die ze voelde. Die ze hoorde. Die ze rook. Zijn poging om bij haar binnen te gaan.

Ze zucht. De herinnering alleen al.

Ze had beter moeten weten, maar ze had haar eigen historie met relaties genegeerd. Jongens. Mannen. Allemaal tot nu toe. Aanvankelijk accepteerden ze haar wens. Nee, ja, rustig aan,

natuurlijk, helemaal OK. Maar het draaide er altijd op uit dat ze uiteindelijk toch haar grenzen overschreden. Vanuit hun optiek misschien vanzelfsprekend. Maar dan ging het mis. Als het bij tongzoenen mis ging dan was het kokhalzen meestal al genoeg om een verkoeling van de relatie te bewerkstelligen. En als het haar lukte het tongzoenen te vermijden, door een opkomende keelpijn te veinzen, dan ging het gegarandeerd mis bij het vervolg. Het was onvermijdelijk. Maar ook zo logisch. Het was toch ook een en al viezigheid. Misselijkmakende viezigheid. Speeksel, slijm, lichaamssappen, schaamhaar... de aanblik van hun geslacht, of de aanraking van hun handen..

Tot nu toe was het er dus nooit van gekomen. Gemeenschap. Dat wat iedereen kennelijk fantastisch vindt. Lijfelijk versmelten, de liefdesdaad. Seks.

Vicky voelt, zo kort na het gebeuren, zelfs al bij het woord een licht onaangenaam gevoel in haar maag.

De wasmachine begint aan zijn centrifuge, de trommel draait harder en harder rond en dwingt met grote kracht het water uit de was.

Ze staat op en vult een glaasje uit de kraan.

Dave had natuurlijk niet geweten dat zijzelf een ander slaapritueel heeft. Dat is dan een geluk bij een ongeluk, ze kan zich nu gewoon weer inbakeren. Ze haalt schone lakens uit de kast en doet een hoelaken om het matras. Vervolgens pakt ze de korte kant van het bovenlaken vast en steekt haar armen onder het matras om het laken er zo ver mogelijk onder te schuiven. De andere zijde ligt los bovenop het bed. Ze legt de poolslaapzak op het laken en ritst hem open. Alles back to normal. Klaar voor gebruik. Dave heeft niks achtergelaten. Zelfs geen afdruk in het bed.

Misschien moet ze Dave uit haar hoofd zetten. En niet alleen Dave. Ze moet vergeten dat ze een relatie met een man kan hebben die geheel en al op haar voorwaarden verloopt. Gezellig, vanzelfsprekend samenzijn, bij elkaar horen, maar geen lieflijkheid die verder gaat dan samen dansen, soms hand in hand lopen, tegen elkaar aanzitten op de bank of lepeltelepeltje in bed.

Misschien moet ze het zien als een bijwerking van haar kunstenaarsschap. Een kunstenaar is nu eenmaal per definitie eenzaam. Dat is de prijs voor het streven naar ultieme schoonheid. Hoho... ultieme schoonheid. Gewoon mooi is ook genoeg. En soms mag het ook best een beetje schuren. In de kunst durft ze wel risico's te nemen. Nou ja.

Waarom zou ze een sluitende redenering nodig hebben. Ze is zoals ze is. Een vrouw die het liefst creëert, maar die in lieflijkheid vooral walging ervaart.

Maar ja, wel jammer dat Dave nu van het toneel verdwenen is.

Misschien dus nog even werken? Ze loopt naar haar atelier, knipt het licht aan en kijkt rond. Een kale ruimte met een ezel, een tafeltje, een kruk en een stretcher als logeerbed. Overal aan de wand hangt haar werk. Een aantal schilderijen staat op de grond, te wachten op haar oordeel. Soms moeten ze een weekje of wat alleen maar bekeken worden om te weten wat er eventueel moet veranderen.

De portretten in opdracht zijn wat dat betreft eenvoudiger dan het 'echte' werk. Ze hurkt voor het portret van de kinderen van Els en Erik. Daar moet ze niks meer aan veranderen. Het portret is origineel en harmonieus tegelijkertijd, de kindjes zijn levensecht en ze hebben alle drie een zekere eigenheid. De

jongste, Basje, wordt elke woensdagmiddag op de voorleesclub gebracht. Hij heeft korte blonde krulletjes en loent door zijn brillette naar de kijker. Hij ziet er aandoenlijk uit en zelfs op het schilderij is-ie knuffelbaar. Ze strijkt even met een vinger over zijn hoofdje.

Els en Erik zullen vast tevreden zijn en de kassa rinkelt gelukkig weer.

Dave vond dat ze zich helemaal op de kunst moest toeleggen. Hij vond de portretten wel leuk, maar een beetje zonde van haar talent en haar tijd. Tja. Dave.

Nee, ze is eigenlijk niet in de stemming om te werken. Ze heeft eigenlijk meer behoefte aan gezelschap dan aan werken. Danielle. Afgekort Daan. Daan weet van Dave. En ze weet van het geplande bezoek vanavond. Misschien is ze nog aan het werk op het callcenter. Maar het is al laat. Waarschijnlijk is ze bij Joep, zoals bijna elke avond. En elke ochtend.

Daan neemt meteen op.

‘En?’

‘Nada.’

‘Weer hetzelfde?’

‘Ja. Jammer. Maar ik ben er niet kapot van hoor. Heb je zin om nog even langs te komen? Of is het te laat? Waar ben je nu?’

‘Bij Joep. Maar ik leg het hem wel even uit. Ik kom eraan. In je klas of in het atelier?’

‘Kom maar naar mijn klas. Dan zet ik even thee.’

Vicky loopt over de donkere gang naar haar klaslokaal. Er is waarschijnlijk verder niemand in het schoolgebouw. Dominique, die boven een verbouwde atelierwoning heeft, is voor een expositie in Parijs. De andere twee lokalen die verhuurd zijn als atelier worden alleen overdag gebruikt.

Ze hoort de buitendeur open en dichtgaan. Daan komt binnen en omhelst Vicky. Haar armen omklemmen haar zodat ze bijna geen adem kan halen. Heerlijk. Ze voelt tranen opwellen maar slikt die weg. ‘Gekke Vick’ zegt Daan. Vicky houdt niet van de naam Vick. Het klinkt te viriel, te onverbiddelijk. Maar uit de mond van Daan is het acceptabel. Erger nog, als Daan Vick zegt dan voelt ze iets dat lijkt op de warmte van de omklemming.

Ze maakt zich los uit de omhelzing.

‘Hè lekker. Dank je. Maar eh...wil je echt thee, of toch liever iets anders?’

‘Nee doe maar thee.’

Daan drinkt bijna nooit. Heel soms 's avonds een klein glaasje jenever, als ze zeker weet dat de alcoholsporen weer uit haar adem verdwenen zullen zijn als ze Joep weer ziet. Alsof Joep dat iets zou uitmaken.

‘Hoe is het met Joep?’

‘Goed. Hij heeft alleen een soort huiduitslag op zijn rug. Het doet pijn, maar hij klaagt niet. Ik heb het behandeld met een lokaal antibioticum. Dat komt wel goed.

‘Daar boft Joep maar mee, dat je van huis uit een beetje medisch bent. Is hij er ziek van?’

‘Nee joh. Hij heeft er gewoon last van. Het jeukt en doet pijn. Als het driemaal daags ingesmeerd wordt dan is het in een week ofzo over denk ik.’

‘Behandel je hem nu elke dag drie keer?’

‘Jaja. Hmmm. Maar eh, hoe ging het met Dave?’

‘Heb je vrij genomen om Joep drie keer per dag in te kunnen smeren?’

‘Ja, deze week alleen maar. Ik heb toch een berg dagen over. Maar vertel, hoe was 't met Dave?’

‘Ik weet 't niet. Het liep gewoon weer mis.’

Ze roeren allebei in hun thee. Nutteloos, want ze hebben er allebei geen suiker in. Theeroeren is het nieuwe roken, denkt Vicky.

'Tja, dat is lullig voor je. Weer een bevestiging van wat je al vreesde. Toch? Misschien moet je een volgend keer wat duidelijker zijn. Want wat heb je hem precies verteld over je...eh over dat je eigenlijk geen seks wil?'

'Ik dacht dat ik hem wel gewaarschuwd had. Maar misschien heb ik toch teveel hoop gelaten.'

'Ja. Dat is dan ook rot voor Dave. Dat hij er toch een beetje ingelopen is.'

'Het komt ook omdat ik toch een soort van perspectief wilde bieden. Min of meer tegen beter weten in...'

'Niet meer doen dus.'

'Nee. Niet meer doen. Eigenlijk wel jammer dat ik weinig met dieren heb. Anders zou ik een hond of een kat kunnen nemen. Dan is het misschien makkelijker om het idee van een man op te geven.'

'Zit je daar aan te denken? Om het helemaal op te geven?'

'Ik ben er zo langzamerhand wel aan toe. Aan dat idee bedoel ik.'

'En als je het idee van een man zou opgeven, wat zou je dan gaan missen?'

'Ik weet 't niet. Niet zo veel. De meeste dingen in het leven doe ik toch al alleen. En dat bevalt me best. Schilderen, alles wat met de bibliotheek te maken heeft, lezen, voorlezen, het gebouw beheren. Wat overblijft zijn momenten. In de kroeg. Samen aan een bar zitten. Dat mensen denken dat je bij iemand hoort. Niet gehinderd worden door andere mannen. Dansen. Je vrij voelen.'

'Tjee... eh..'

'Wat eh?'